Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător Gandrabur Marcel

Dosarul nr. 3r-73/26

2-25177905-02-3r-04022026

D E C I Z I E

8 iunie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Cărare Viorica, în interesele MLU B.V (succesor al B.V. „Ridetech International"),

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 14 ianuarie 2026,

emisă în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea formulată de MLU B.V (succesor al B.V. „Ridetech International") împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea actului administrativ individual,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 22 decembrie 2025, avocatul Cărare Viorica, în interesele MLU B.V (succesor al B.V. „Ridetech International"), a înaintat acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului Concurenței, solicitând anularea deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025, prin care B.V. „Ridetech International" a fost sancționată pentru încălcarea art. 68 alin. (1) pct. 1) din Legea concurenței nr. 183/2012 și totodată, a solicitat suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil contestat.

În motivarea cererii de suspendare, reclamanta a invocat că prin decizia contestată, întreprinderii B.V. „Ridetech International" i-a fost aplicată o amendă în cuantum de 0,56% din cifra de afaceri realizată în Republica Moldova în anul 2024, respectiv 39.420,33 euro sau 776.363 lei, cu obligația achitării acesteia în termen de 60 de zile lucrătoare de la comunicarea deciziei.

Totodată, întreprinderea a fost obligată să prezinte, în termen de 30 de zile lucrătoare, informații cu privire la șoferii de taxi care au beneficiat de nivelul „Platină” și de bonusuri în perioada 2022-2025, iar pentru neexecutarea obligației a fost stabilită o penalitate cominatorie de 4% din cifra de afaceri zilnică medie realizată în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere.

De altfel, reclamanta a susținut că sunt întrunite temeiurile prevăzute la art. 172 alin. (2) Cod administrativ, invocând, în primul rând, pericolul iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, invocând în acest sens că furnizarea informațiilor solicitate ar putea atrage răspunderea în temeiul normelor GDPR, în timp ce nefurnizarea acestora ar determina aplicarea penalității cominatorii, ce s-ar acumula zilnic și ar putea atinge un cuantum exorbitant, contrar principiului proporționalității.

De asemenea, reclamanta a invocat faptul că la 21 octombrie 2025, a avut loc fuziunea prin absorbție, în urma căreia B.V. „Ridetech International” a încetat existența, iar MLU B.V., în calitate de succesor, nu ar avea acces la arhivele și bazele de date ale acesteia, întrucât nu ar fi fost transmise în cadrul fuziunii.

În consecință, a susținut că se află în imposibilitate reală de a furniza informațiile solicitate, iar menținerea obligației și a penalității cominatorii ar pune în pericol viabilitatea întreprinderii.

În altă ordine de idei, reclamanta a invocat existența unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea deciziei contestate, susținând că adoptarea acesteia s-a realizat cu încălcarea dreptului la apărare și a principiului transparenței ședințelor publice, astfel a făcut referire la art. 27, 32 și 67 Cod administrativ și art. 45 din Legea concurenței nr. 183/2012, susținând că nu a fost informată despre ședința Plenului Consiliului Concurenței din 20 noiembrie 2025 și că nu a fost asigurată participarea sa în calitate de persoană interesată.

Mai mult, reclamanta a susținut că această conduită a autorității i-a limitat dreptul de a solicita, în temeiul art. 74 din Legea concurenței, reducerea sau anularea amenzii, inclusiv prin invocarea imposibilității de furnizare a informațiilor solicitate.

Totodată, invocând prevederile art. 93 Cod administrativ, reclamanta a remarcat că decizia contestată se întemeiază pe afirmațiile autorității de concurență, fără probe clare, concludente și convergente care să confirme încălcarea imputată, precum și art. 29 Cod administrativ, considerând că măsurile dispuse nu respectă principiul proporționalității.

În susținerea argumentelor referitoare la prejudiciul ireparabil și dreptul de proprietate, reclamanta a invocat jurisprudența CtEDO în cauzele „Mamidakis vs. Grecia”, cererea nr. 35533/04, „Buffalo vs. Italia”, cererea nr. 38746/97, „Phillips vs. Regatul Unit”, cererea nr. 41087/98 și „Orion Bfeclav vs. Republica Cehă”, cererea nr. 43783/98, susținând că sancțiunile financiare nu trebuie să impună o

sarcină excesivă sau să pericliteze fundamental situația financiară a persoanei sancționate.

În același context, reclamanta a invocat art. 126 alin. (2) lit. h) din Constituția RM, art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, precum și Rezoluția nr. (77)31 și Recomandarea nr. R(89)8 ale Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, referitoare la protecția persoanelor în raport cu actele autorităților administrative și la protecția provizorie împotriva executării actelor administrative susceptibile să producă prejudicii ireparabile.

De asemenea, reclamanta a făcut referire și la practica instanțelor naționale, invocând, în special, încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, nr. 3-3473/21 din 20 ianuarie 2022 și decizia Curții de Apel Centru nr. 3r-1230/24 din 28 noiembrie 2024, pronunțate în cauza CP „CVA-Virocargo" vs. Consiliul Concurenței, precum și încheierea nr. 3-2733/24 din 07 iunie 2024 și decizia nr. 3r-621/24 din 23 septembrie 2024, pronunțate în cauza SRL „Rapid Link" și SRL „Vigurcom" vs. Consiliul Concurenței, dar și decizia nr. 3r-1230/24 din 28 noiembrie 2024 în cauza ÎCS „Lukoil-Moldova" SRL, prin care s-a reținut că existența unui risc real și iminent de daune ireparabile, cu impact semnificativ asupra activității economice, poate justifica suspendarea executării actului administrativ.

În drept, reclamanta a invocat art. 47 alin. (4), art. 68 alin. (1), art. 69 și art. 70 din Legea concurenței nr. 183/2012, precum și art. 171 alin. (4), art. 172 alin. (2), art. 174 și art. 214 din Codul administrativ, susținând că sunt întrunite cumulativ condițiile pentru suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 14 ianuarie 2026, cererea cu privire la suspendarea executării deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea recurentului

La 26 ianuarie 2026 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod administrativ*), avocatul Cărare Viorica, în interesele MLU B.V (succesor al B.V. „Ridetech International"), a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 14 ianuarie 2026, solicitând anularea acesteia și emiterea unei noi încheieri, prin care să fie admisă cererea cu privire la aplicarea măsurilor provizorii.

În esență, în motivarea cererii de recurs s-a menționat că examinarea încheierii instanței de fond denotă caracterul formal al soluționării cererii de suspendare, instanța limitându-se la invocarea cadrului normativ general aplicabil, fără a

analiza și combate argumentele și probele prezentate de MLU B.V., în special cele referitoare la existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, prevăzut la art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrativ.

Recurenta a susținut că instanța nu a verificat în mod minuțios circumstanțele relevante pentru soluționarea cererii de suspendare, deoarece instanța poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual pentru existența unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea actului și existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, respectiv în opinia MLU B.V., cea de-a doua condiție este incidentă în speță în raport cu decizia nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025.

În acest sens, s-a invocat, în primul rând, imposibilitatea obiectivă de executare a deciziei nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025, întrucât B.V. „Ridetech International" a încetat să existe ca subiect de drept, fiind radiată din Registrul de stat al persoanelor juridice, astfel că la data de 21 octombrie 2025 a avut loc fuziunea prin absorbție, iar MLU B.V., în calitate de succesor, nu a preluat arhivele și bazele de date ale acesteia, întrucât acestea nu au făcut parte din patrimoniul transmis prin fuziune.

S-a mai invocat că informațiile solicitate prin decizia nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 au fost distruse anterior radierii B.V. „Ridetech International", fapt confirmat prin certificatul cu privire la distrugerea (ștergerea) datelor cu caracter personal ale șoferilor deținute de aceasta. Distrugerea datelor a avut loc ca urmare a încetării Acordului de cooperare dintre B.V. „Ridetech International" și SRL „Ridetech", aspect confirmat de Acordul de cooperare, Acordul cu privire la încetarea acestuia și Certificatul de ștergere a datelor cu caracter personal, anexate în calitate de Anexele 2, 3 și 4. În consecință, MLU B.V. nu deține datele cu caracter personal ale șoferilor parteneri Yandex Go, întrucât acestea nu au fost transferate în cadrul fuziunii și fuseseră șterse la încetarea acordului de cooperare.

În aceste condiții, s-a susținut că nu este vorba despre un refuz sau o tergiversare sau rea-credință, ci despre o imposibilitate obiectivă și juridică de executare a obligației, deoarece radierea B.V. „Ridetech International" a determinat încetarea personalității juridice, astfel încât nu mai există subiectul pasiv capabil să execute obligația. Or, amenda cominatorie are caracter accesoriu, coercitiv și provizoriu, scopul acesteia fiind constrângerea debitorului la executarea obligației principale, iar nu sancționarea sa autonomă. În lipsa posibilității de executare a obligației principale, menținerea și calcularea în continuare a amenzii ar transforma această măsură într-o sancțiune pur punitivă.

De asemenea recurenta a invocat principiul imposibilității fortuite de executare – *nemo ad impossibilia tenetur*, precum și principiile legalității sancțiunii, proporționalității și securității raporturilor juridice, de altfel, radierea B.V. „Ridetech International" reprezintă un fapt juridic definitiv, neimputabil MLU

B.V., iar sancțiunea cominatorie nu poate continua în lipsa unui subiect de drept capabil să se conformeze obligației.

Aceleași impedimente ar exista și în privința amenzii în sumă fixă aplicate prin decizia nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025, întrucât executarea obligației principale a devenit obiectiv imposibilă, astfel că, în opinia MLU B.V., continuarea executării actului ar pune în pericol viabilitatea societății, deoarece aceasta nu dispune în mod real de informațiile solicitate și nu le poate furniza.

În continuare, făcând trimitere la Recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția provizorie în materie administrativă, potrivit căreia, atunci când executarea unei decizii administrative este de natură să provoace daune grave și dificil de reparat, instanța poate dispune măsuri provizorii corespunzătoare, fără a prejudeca soluția asupra fondului, recurenta a invocat că suspendarea executării nu ar presupune anularea sancțiunii și nici afectarea interesului public, ci ar constitui o măsură provizorie menită să prevină producerea unui prejudiciu ireparabil până la soluționarea fondului cauzei.

Prin urmare, a susținut că urmează să se aprecieze caracterul real și ireversibil al prejudiciului și să fie dispusă măsura necesară pentru menținerea situației existente pe durata examinării cauzei.

În acest context, MLU B.V. a criticat concluzia instanței de fond, potrivit căreia nu ar fi fost argumentat modul în care executarea deciziei nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 ar putea genera prejudicii ireparabile și că afirmațiile prezentate ar fi declarative și nesusținute de probe cu privire la activitatea economică și cifra de afaceri internațională a societății, respectiv această concluzie omite problema esențială invocată în cererea de suspendare și anume imposibilitatea obiectivă de executare a obligației, determinată de încetarea existenței B.V. „Ridetech International” și de inexistența datelor solicitate în patrimoniul și posesia MLU B.V.

Suplimentar, recurenta a invocat netemeinicia afirmației instanței de fond cu privire la subiectul sancționat, întrucât amenda a fost aplicată B.V. „Ridetech International”, iar MLU B.V. a preluat această companie anterior aplicării sancțiunii, respectiv la data emiterii deciziei nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025, B.V. „Ridetech International” era deja radiată și nu mai exista ca subiect de drept. În aceste condiții, MLU B.V. nu a devenit automat debitor al unei amenzi inexistente la momentul absorbției, iar cifra de afaceri a MLU B.V. nu poate fi raportată la efectele juridice ale actului contestat în cadrul examinării cererii de suspendare.

De asemenea a susținut că atât investigația efectuată, cât și decizia nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 au avut în vedere exclusiv cifra de afaceri realizată la nivel național și nu cifra de afaceri totală, realizată la nivel internațional. Prin urmare,

concluzia instanței potrivit căreia MLU B.V. nu ar fi prezentat probe cu privire la genurile sale de activitate și cifra de afaceri internațională ignoră limitele subiective ale actului contestat și ale pieței relevante.

Un alt argument invocat în susținerea suspendării a vizat nerespectarea transparenței procesului decizional la emiterea deciziei nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025, respectiv dacă Consiliul Concurenței ar fi informat MLU B.V. despre intenția de adoptare a deciziei, în conformitate cu Codul administrativ și art. 74 din Legea concurenței nr. 183/2012, aceasta ar fi putut informa Plenul Consiliului Concurenței despre imposibilitatea executării obligației și prezenta actele care confirmau distrugerea informațiilor solicitate.

Totodată, MLU B.V. a criticat concluzia instanței de fond potrivit căreia nu au fost prezentate probe pertinente care să demonstreze bănuiala rezonabilă și că motivele invocate ar fi insuficiente și irelevante, deoarece noțiunea de „risc" prevăzută de Codul administrativ nu presupune exclusiv un risc financiar exprimat valoric, ci trebuie apreciată obiectiv, prin raportare la ansamblul circumstanțelor concrete ale cauzei.

În acest sens, s-a invocat că imposibilitatea executării obligației, coroborată cu faptul că instanța nu a soluționat încă fondul cauzei, justifică necesitatea măsurii suspensive. Suspendarea deciziei nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 ar constitui o formă de protecție jurisdicțională provizorie a MLU B.V. până la examinarea fondului, fără a prejudicia Consiliul Concurenței sau bugetul de stat și fără a anticipa soluția asupra legalității sancțiunii.

S-a mai invocat că măsura este temporară, prevăzută de lege și proporțională cu scopul urmărit, fiind justificată de riscul perturbării activității economice a MLU B.V., de altfel, instanța de fond nu ar fi examinat complexitatea situației, în condițiile în care decizia nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 impune nu doar o obligație de plată, ci și o amendă cominatorie susceptibilă să genereze efecte economice și juridice pe o perioadă nedeterminată.

În altă ordine de idei, recurenta a invocat că însăși instanța de fond a reținut că „persistă suspiciuni în privința legalității actului administrativ individual contestat", iar în aceste condiții, analiza asupra necesității suspendării trebuia să fie cu atât mai riguroasă, fără ca suspiciunile existente să fie înlăturate printr-o apreciere pur subiectivă.

Prin „suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea" actului administrativ individual s-ar înțelege acele circumstanțe de fapt și de drept care sunt susceptibile să determine concluzia că actul ar putea fi ilegal, fără ca instanța sesizată cu cererea de suspendare să se pronunțe anticipat asupra fondului. Astfel, odată constatate asemenea suspiciuni, instanța urma să analizeze efectiv necesitatea aplicării măsurii provizorii.

În speță, instanța de fond nu a evaluat obiectiv circumstanțele cauzei și nu a

delimitat suficient riscurile generate de executarea deciziei nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025. MLU B.V. ar fi prezentat argumente plauzibile cu privire la legalitatea actului, inclusiv referitoare la limitarea dreptului la apărare prin nerespectarea transparenței procesului decizional, fapt care a lipsit societatea de posibilitatea de a informa Consiliul Concurenței despre radierea subiectului destinatar al deciziei și despre imposibilitatea executării obligației.

Recurenta a susținut că decizia nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 ignoră circumstanțele obiective ce au împiedicat prezentarea informațiilor solicitate și coliziunea normelor juridice aplicabile situației subiectului destinatar al actului, iar la rândul său, încheierea contestată nu conține argumente suficiente pentru respingerea acestor susțineri.

În acest context, s-a făcut trimitere la Avizul nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) cu privire la calitatea hotărârilor judecătorești, potrivit căruia motivarea și analiza clară constituie cerințe fundamentale ale actului judecătoresc și un element important al dreptului la un proces echitabil. De asemenea, s-a invocat art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, susținându-se că obligația de motivare impune instanței să demonstreze că a examinat efectiv chestiunile esențiale invocate de părți.

Mia mult, MLU B.V. a considerat că încheierea contestată nu corespunde acestor exigențe, fiind lipsită de o motivare suficientă și de o analiză efectivă a materialului probator.

Totodată, a invocat principiul proporționalității, potrivit căruia măsura autorității publice trebuie să fie potrivită pentru atingerea scopului urmărit, necesară și rezonabilă, respectiv în opinia MLU B.V., continuarea executării deciziei nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 ar putea încălca acest principiu și ar afecta exercitarea dreptului la siguranța și protecția integrală a investițiilor, prevăzut de art. 126 alin. (2) lit. h) din Constituție.

În concluzie, s-a susținut că prin ignorarea argumentelor și probelor prezentate de MLU B.V., instanța de fond a pronunțat o încheiere insuficient motivată și nefundamentată în raport cu circumstanțele cauzei.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza dosarului și a motivelor invocate în recurs, Completul de contencios administrativ statuează de a respinge cererea de recurs și a menținere încheierea instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul, iar conform alin. (2)-(4) al aceluiași articol, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța

competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

În corespundere cu art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

În fapt, din actele cauzei rezultă că la 23 ianuarie 2023, Consiliul Concurenței a inițiat, prin Dispoziția nr. 03, o investigație în privința B.V. „Ridetech International", în cadrul căreia autoritatea de concurență a solicitat întreprinderii prezentarea unor informații necesare desfășurării investigației, iar după ce entitatea respectivă a fost absorbită de MLU B.V., aceasta din urmă devenind succesorul în drepturi și obligații al întreprinderii absorbite, Consiliul Concurenței a continuat să solicite de la succesor informațiile pe care le considera necesare pentru examinarea cauzei.

La 20 noiembrie 2025, Plenul Consiliului Concurenței a adoptat decizia nr. APD-38, prin care:

- A constatat încălcarea art. 68 alin. (1) pct. 1) din Legea concurenței nr. 183/2012 de către B.V. „Ridetech International" pentru nefurnizarea și/sau furnizarea în mod incomplet în termenele stabilite prin scrisorile cu nr. APD-05/62-256 din 15 februarie 2023, nr. APD-05/315-1668 din 04 decembrie 2023, nr. APD- 05/238-1432 din 04 octombrie 2024 și nr. APD-05/36-160 din 13 februarie 2025 a informațiilor solicitate în temeiul art. 54 din Legea concurenței nr. 183/2012, în scopul exercitării atribuțiilor sale în cadrul investigației inițiate prin Dispoziția Plenului Consiliului Concurenței nr. 03 din 23 ianuarie 2023;

- A aplicat întreprinderii B.V. „Ridetech International", o amendă în proporție de 0,56% din cifra de afaceri realizată pe teritoriul Republicii Moldova în anul 2024, ceea ce reprezintă 39.420,33 euro și constituie conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei din data de 20 noiembrie 2025 suma de 776.363 lei, pentru încălcarea art. 68 alin. (1) pct. 1) din Legea concurenței nr. 183/2012;

- A obligat B.V. „Ridetech International" să prezinte în termen de 30 de zile lucrătoare de la recepționarea deciziei, în mod complet, datele aflate în raport cu obiectul și scopul investigației, solicitate în temeiul art. 54 din Legea concurenței nr. 183/2012, prin scrisorile cu nr. APD-05/62-256 din 15 februarie 2023, nr. APD-05/315-1668 din 04 decembrie 2023, nr. APD-05/238-1432 din 04 octombrie 2024 și nr. APD-05/36-160 din 13 februarie 2025 și care vizează următoarele informații:

1. lista șoferilor de taxi ce au beneficiat de nivelul „Platină" în cadrul programului de recompense în perioada 2022-2025 cu indicarea lunară a

numelui/prenumelui șoferilor și companiei de taxi la care aceștia au activat;

2. lista șoferilor de taxi ce au beneficiat de bonusuri în perioada 2022-2025, cu indicarea numelui / prenumelui șoferilor și companiei de taxi la care aceștia au activat.

- Pentru nerespectarea obligației prevăzute la pct. 4, de la data la care aceasta devine scadentă, în temeiul art. 76 alin. (1) lit. d) din Legea concurenței nr. 183/2012, se va aplica B.V. „Ridetech International" o penalitate cu titlu cominatoriu pentru fiecare zi de întârziere, în mărime de 4% din cifra de afaceri zilnică medie realizată de întreprindere pe teritoriul Republicii Moldova în anul anterior sancționării.

La caz, considerând neîntemeiată soluția autorității publice, MLU B.V., în calitate de succesor în drepturi al B.V. „Ridetech International", a contestat actul administrativ și a solicitat suspendarea executării deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 până la soluționarea litigiului în fond.

Fiind învestită cu soluționarea aspectului măsurilor provizorii, prin încheierea din 14 ianuarie 2026, Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare.

În materie de drept, instanța de recurs menționează că potrivit art. 214 alin. (1) și (2) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art. 172 alin. (3). Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2).

Conform art. 172 alin. (2) Cod administrativ, motivele suspendării sunt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, la dispunerea suspendării actelor administrative, Completul judiciar conchide că urmează a fi constatată obligatoriu, întrunirea acestor elemente, deoarece atât suspiciunile serioase și rezonabile cu privire la legalitatea actului administrativ, cât și paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actelor administrative, trebuie să fie indicate și probate în concret.

Cu referire la primul temei prevăzut de legislator – „*existența unor suspiciuni*

serioase şi rezonabile cu privire la legalitatea actului administrativ individual defavorabil", Completul reține că prin noțiunea de suspiciuni rezonabile cu privire la legalitatea actului administrativ individual, se înțeleg acele circumstanțe de fapt, ce ar convinge judecătorul că actul administrativ individual ar fi ilegal, ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, fiind un element de fond și urmând a fi verifică în cadrul dezbaterilor judiciare.

În privința acestei condiții de suspendare a executării actelor administrative individual defavorabile, instanța nu poate aprecia discreționar și arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actelor administrative.

Totodată, deși la etapa examinării suspendării, instanța nu trebuie să anticipeze soluția asupra fondului, această limitare nu înseamnă că orice critică formulată împotriva actului administrativ este suficientă pentru suspendarea executării, fiind necesar ca argumentele reclamantului să atingă un asemenea nivel de consistență încât să creeze, la o examinare prima facie, o îndoială serioasă și rezonabilă asupra prezumției de legalitate a actului.

La caz, instanța de recurs constată că în speță, recurenta își întemeiază pretinsele suspiciuni de ilegalitate, în principal, pe lipsa unor probe concludente privind încălcarea constatată, pretinsa încălcare a dreptului la apărare, nerespectarea transparenței ședinței Plenului Consiliului Concurenței, pretinsa neproporționalitate a amenzii și efectele deciziei asupra patrimoniului și reputației sale, însă aceste argumente nu demonstrează, prin ele, o ilegalitate evidentă a actului contestat, acestea reprezentând în esență, critici care urmează să fie verificate în cadrul examinării fondului, prin administrarea și aprecierea integrală a probelor.

Totodată, Completul de judecată subliniază că în mod particular, competența Consiliului Concurenței de a investiga încălcările legislației concurențiale rezultă din art. 39 lit. e) din Legea concurenței, iar competența Plenului de a constata încălcarea legii și de a aplica sancțiuni este prevăzută de art. 41 alin. (1) lit. l) din aceeași lege, iar prin urmare, simpla contestare de către recurentă a legalității deciziei nu este suficientă pentru a genera, *prima facie*, o îndoială serioasă asupra competenței autorității emitente.

De asemenea, faptul că actul contestat a constatat o încălcare procedurală, constând în neprezentarea informațiilor solicitate în cadrul investigației, iar nu un abuz de poziție dominantă sau un acord anticoncurențial, nu constituie temei pentru suspendarea executării.

În continuare, cu referire la alt temei prevăzut de legislator – „*existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil*", instanța nu poate reține

argumentul recurentei potrivit căruia, executarea amenzii stabilite prin pct. 2 și 4 din decizia nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025 ar genera, prin sine un prejudiciu ireparabil.

De altfel, caracterul patrimonial al unei eventuale pierderi financiare nu este suficient pentru a determina suspendarea executării actului administrativ, deoarece pentru a fi incident art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrativ, prejudiciul trebuie să fie nu doar posibil, ci iminent, iar consecințele sale să fie de asemenea natură încât restabilirea situației anterioare, în cazul anulării ulterioare a actului, să fie imposibilă sau excesiv de dificilă.

Cu toate acestea, recurenta nu a prezentat date financiare concrete cu privire la capacitatea sa economică globală, structura veniturilor, lichiditățile disponibile, valoarea activelor, obligațiile curente sau impactul efectiv pe care achitarea amenzii și executarea penalității cominatorii l-ar produce asupra activității sale. În lipsa unor asemenea probe, afirmația potrivit căreia executarea deciziei ar periclita viabilitatea întreprinderii rămâne una ipotetică și declarativă.

Mai mult, din lucrările cauzei rezultă că potrivit scrisorii nr. 64-31/03-25 din 31 martie 2025, B.V. „Ridetech International” a realizat pe teritoriul Republicii Moldova venituri estimate la 7.039.344,99 euro pentru anul 2024, respectiv în aceste circumstanțe, în lipsa unor probe suplimentare, nu poate fi dedus că plata amenzii de 39.420,33 euro, ar conduce în mod iminent la încetarea activității sau la compromiterea ireversibilă a situației economice a recurentei.

Instanța de recurs subliniază că prejudiciul ireparabil nu poate fi prezumat din însăși existența unei sancțiuni pecuniare. Dimpotrivă, în aprecierea pericolului iminent trebuie stabilită o legătură directă între executarea actului și consecința pretins ireparabilă, însă asemenea legătură cauzală nu a fost demonstrată în prezenta cauză.

Totodată, caracterul executoriu al deciziei contestate rezultă expres din art. 66 din Legea concurenței, iar art. 47 alin. (6) din aceeași lege instituie mecanismul de restabilire a situației anterioare în ipoteza anulării actului administrativ defavorabil, prin restituirea sumei amenzii achitate din bugetul de stat. Prin urmare, în ceea ce privește amenda propriu-zisă, recurenta nu a demonstrat de ce prejudiciul patrimonial invocat ar dobândi un caracter ireversibil.

Nici invocarea generică a faptului că executarea penalității cominatorii ar putea produce consecințe financiare semnificative nu este suficientă, deoarece chiar dacă o asemenea penalitate este susceptibilă să crească în timp, recurenta avea obligația să demonstreze concret amploarea riscului și raportul acestuia cu capacitatea sa financiară. În lipsa unei asemenea demonstrații, instanța nu poate substitui proba unui prejudiciu iminent prin simple presupuneri.

În altă ordine de idei, instanța de recurs reține că argumentele recurentei referitoare la pretinsa imposibilitate de executare a obligației de prezentare a

informațiilor, disproporționalitatea amenzii, încălcarea dreptului la apărare, precum și afectarea dreptului de proprietate și a reputației nu sunt suficiente pentru a justifica suspendarea executării actului contestat.

Astfel, în ceea ce privește imposibilitatea executării obligației de furnizare a informațiilor, recurenta nu a prezentat, la nivel *prima facie*, probe concludente care să demonstreze că informațiile respective nu se află în sfera elementelor preluate în urma succesiunii juridice și economice, iar în context, stabilirea definitivă a întinderii succesiunii și a posibilității obiective de executare constituie chestiuni ce țin de fondul litigiului și nu pot fi tranșate în cadrul procedurii provizorii de suspendare.

Nici critica cu privire la cuantumul amenzii nu poate fi reținută, deoarece aprecierea sancțiunii ca fiind disproporționată nu demonstrează existența unui prejudiciu ireparabil, în lipsa unor probe concrete cu privire la încălcarea regulilor de individualizare sau efectele grave și dificil reparabile ale executării acesteia. Verificarea legalității calculului și a proporționalității sancțiunii urmează a fi efectuată la examinarea fondului.

În aceeași ordine de idei, susținerile cu privire la încălcarea dreptului la apărare și a regulilor de transparență în cadrul ședinței Plenului presupun verificarea legalității procedurii administrative și a impactului eventualelor neregularități asupra actului contestat. Aceste aspecte nu pot conduce, în lipsa unor încălcări vădite și grave demonstrate prin probe, la concluzia existenței unui temei suficient pentru suspendare.

Invocarea dreptului de proprietate, a investițiilor sau a reputației nu schimbă această concluzie. Executarea unei sancțiuni pecuniare aplicate în temeiul legii nu constituie, prin sine un prejudiciu ireparabil. Recurenta urma să demonstreze concret caracterul iminent, individualizat și dificil reparabil al prejudiciului pretins, ceea ce nu rezultă din argumentele prezentate.

Prin urmare, instanța de recurs constată că recurenta nu a demonstrat existența unor circumstanțe excepționale care să justifice suspendarea executării actului administrativ. Prin urmare, simpla invocare a unor pretinse ilegalități ale actului, a unor consecințe patrimoniale sau reputaționale și a unor aspecte ce țin de fondul cauzei nu este suficientă pentru aplicarea unei asemenea măsuri provizorii.

Suplimentar elementelor descrise supra, instanța de recurs subliniază că potrivit art. 47 alin. (4) din Legea concurenței nr. 183 din 11 iulie 2012, intentarea acțiunii în contencios administrativ nu suspendă executarea actelor administrative ale Consiliului Concurenței până la soluționarea cauzei în fond de instanța de judecată, dacă instanța nu dispune altfel.

Prin urmare, în lipsa unor probe concludente care să răstoarne prezumția de legalitate a actului administrativ și să justifice existența unui prejudiciu grav și iminent, Colegiul judiciar apreciază că nu sunt întrunite condițiile legale pentru

suspendarea executării deciziei contestate.

În consecință, instanța de recurs constată că recurenta nu au demonstrat, în condițiile art. 172 alin. (2), coroborat cu art. 214 Cod administrativ, nici existența unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea decizia nr. APD-38 din 20 noiembrie 2025, în sensul necesar pentru dispunerea măsurii provizorii, și nici existența unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a acesteia.

Din considerentele menționate și având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate și care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de avocatul Cărare Viorica, în interesele MLU B.V (succesor al B.V. „Ridetech International").

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat avocatul Cărare Viorica, în interesele MLU B.V (succesor al B.V. „Ridetech International").

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 14 ianuarie 2026, în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea formulată de MLU B.V (succesor al B.V. „Ridetech International") împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea actului administrativ individual.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei